

5. møde.

Torsdag den 17. oktober kl. 10.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 5, foregående forhandling i tidenden sp. 51 og sp. 97).

Forhandlingen genoptoges.

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Jeg kan med god samvittighed takke ordførerne, der har deltaget i denne politiske debat om regeringens åbningstale. At talen ville blive betegnet som tynd, og at den ville blive udsat for forskellige kritiske bemærkninger, siger sig selv. Det ville være en mærkelig opposition, der ikke prøvede at finde forskellige punkter egnet for kritik eller for angreb. Men alligevel kan jeg kun give udtryk for tilfredshed med den debat, der er ført. Sommermånedernes politiske uvejr er slået om. Klimaet er blevet bedre. Der er i oppositionens hele oplæg en behagelig tilbagevendende til spore til roligere argumentation og, skal vi sige, normal politisk omgangstone. De ærede ordførere for oppositionen vil sikkert forstå mig, når jeg mener, at dette også har sin forbindelse med åbningstalens form og indhold.

Det er naturligvis fristende for oppositionens ordførere at prøve på at spille på regeringens trepartibasis. Jeg ville have undret mig, hvis de ærede ordførere fra venstre og det konservative folkeparti ikke havde forsøgt at udnytte modsætninger mellem regeringspartierne og prøvet på at spille dem ud mod hinanden. Det er jo ingen hemmelighed, hverken for denne sal eller for offentligheden i øvrigt, at der eksisterer forskelle i de 3 partiers syn på en del af de politiske anliggender. Megen god vilje og saglig indstilling må derfor lægges for dagen, for at de 3 partier kan finde frem til de fælles løsninger, som kan forelægges

for det høje ting. Jeg må imidlertid tilføje, at de 3 regeringspartier er utilbøjelige til at ville bortøde det høje tings tid med debat om sådanne drillerier eller spidsfindigheder, som måtte blive præsenteret os fra oppositionens side. Det kan godt være, at debatten ville blive mere lebendig, hvis regeringspartierne tog det modsatte standpunkt, men hensynet til det saglige arbejde her i det høje ting taler nu stærkt for, at vi koncentrerer os om det, der samler, fremfor om det, der har kunnet eller måske kan skille parterne.

Dette synspunkt falder til min store tilfredshed i væsentlig grad sammen med det ærede medlem hr. Aksel Møllers indledningsbemærkninger. Ganske vist gik hos det ærede medlem, som han selv sagde det, naturen over optugtelsen, og det ærede medlem fik nogle vittige bemærkninger ud af den højtærede socialministers vending om de 3 partier, der havde slået pjalterne sammen. Nu er det jo en god gammel vending, den højtærede socialminister har anvendt. Når jeg tænker på dansk arbejderbevægelse, så er det for resten ikke så helt lidt, man dér fik ud af at slå pjalterne sammen! Jeg nærer forhåbninger om, at der er et tilsvarende perspektiv i det nuværende regeringssamarbejde.

Jeg har ikke noget imod at gentage her fra folketingets talerstol, at dette samarbejde hidtil er forløbet godt og redeligt, og at alle tre parter har bestræbt sig for at yde loyal medvirken til det fælles arbejde. De højstemte forventninger i de første måneder efter regeringens dannelse om dens hastige sammenbrud er jo for længst dæmpet ned, men derfor har jeg alligevel følt trang til at gøre denne bemærkning på baggrund af de taler, der i sommer og nu er holdt fra oppositionens side.

Der er måske også anledning hertil på baggrund af den påfaldende ivrige omtale af det gode forhold mellem venstre og det konservative folkeparti. Jeg skal ikke indlade mig på at grave i køkkenmøddingen efter eksempler, som måske kunne vise, hvad det ærede medlem hr. Aksel Møller kaldte rifter i et sådant samarbejde. Jeg tror nemlig, at de to partier er bundet ret stærkt til hinanden, jeg havde nær sagt på godt og ondt, og det bør man givetvis tage til efterretning. På samme måde tror